

1. HET VIJFDE EVANGELIE

Het vijfde Evangelie

Wist u dat er vijf evangeliën zijn? Ik wil het in dit hoofdstuk met u daar allereerst over hebben. Over het 'vijfde Evangelie'. Er zijn namelijk vijf Evangeliën. Vier Evangeliën kent u natuurlijk goed: Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. In die Evangeliën wordt over de komst en het leven van de Heere Jezus verteld. We horen over Zijn geboorte, Zijn volmaakte leven, hoe Hij predikte, dat Hij zieken genas, dat Hij gehoorzaam was, hoe Hij mensen opzocht, die in de goot waren terecht gekomen. We lezen in de vier Evangeliën hoe Hij leed en stierf aan het kruis om de zonde der wereld weg te dragen.

De vier Evangeliën zijn duidelijk en eenvoudig. Ze vullen elkaar ook aan. De kern van de boodschap staat er in te lezen: er is verzoening met God mogelijk voor verloren mensen. Er is vergeving bij God voor schuldigen. We kunnen het door de zondeval verloren gegane geluk weer terugvinden, want de Heere Jezus heeft de zaligheid (het ware geluk van het leven met God) verdiend. God heeft de wereld alzo liefgehad dat Hij Zijn enig geboren Zoon gaf, opdat een ieder, die in Hem gelooft het eeuwige leven zou hebben (Joh. 3:16). Het gaat dus om het geloof in Christus.

Tot dat geloof roepen de Evangeliën op. Ze eindigen alle vier met de opstanding van Christus uit de dood. Hij overwon alle doodsmachten en verdiende het eeuwige leven. En door Zijn opstandingskracht wil en kan Hij ons gebroken leven helen en ons oude leven vernieuwen. Deze vier Evangeliën hebben maar één doel. Johannes zegt in hoofdstuk 20:31: "Deze dingen zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam." Vier Evangelien. We kennen ze goed. Ze staan alle vier in onze Bijbel. Maar ik wil het nu hebben over het vijfde Evangelie. Dat is misschien minder bekend, maar het wordt wel het meest gelezen. Vooral door mensen, die nooit in een kerk komen. En aan die mensen wil je toch graag de blijde boodschap doorgeven. Zij volgen met een zekere belangstelling dat vijfde Evangelie. Voor hen hangt zelfs de waarde van die andere vier af van wat ze lezen in dat vijfde Evangelie. Dat Evangelie staat nog niet op schrift, het wordt geschreven.

En wat is dan dat vijfde Evangelie? Waar kun je dat vinden? Wel, heel dichtbij. Dat vijfde Evangelie, dat bent u! Aan u en aan mij, aan onze manier van leven, dus hoe we met God, met elkaar en met onze naaste omgaan, meten buiten-kerkelijke mensen de waarde af van de vier Evangeliën, die wèl in de Bijbel staan. Het meest overtuigende bewijs van de waarheid van de Bijbel is voor veel buitenstaanders gelegen in het getuigenis van degenen, die zelf met en vanuit de Bijbel leven.

Een levende brief van Christus

Zo noemt Paulus de gemeenteleden van Korinthe, nadat ze vanuit het heidendom tot God bekeerd zijn: een brief van Christus, die door de mensen gelezen wordt (2 Kor. 3:2-3). Iedere oprechte christen is een 'levende brief' van Christus. In onze

levenswandel en onze woorden moeten degenen, die buiten zijn, kunnen lezen wie de Heere Jezus Christus is. Dat kunnen ze uiteraard alleen zien als we Hem navolgen en dienen. Door het vernieuwende werk van de Heilige Geest schrijft Christus Zelf dit 'vijfde Evangelie', zodat andere mensen kunnen zien en lezen wie Hij is. In dat Evangelie lezen zij hoe genadig en barmhartig Christus is, hoe zelfverloochenend en vergevingsgezind.

Laat het maar zien in je leven. Als je door genade het beeld van Christus mag vertonen, kun je echt iets betekenen in het leven van anderen. Je kunt laten zien dat je afhankelijk wilt zijn van God, barmhartig en zuiver van hart, trouw en bereid om te lijden voor je geloof (Matth. 5). Het blijkt in je leven als je de vruchten draagt van de Geest: liefde, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw en zachtmoedigheid (Gal. 5:22). Op Christus lijken, betekent: dienen in zelfverloochening en nederigheid.

Wat staat er in de brief van onze levenswandel? Wat stralen we naar buiten uit? Zien de mensen echt in uw leven Wie Christus is? Wie tegen de gemeente van Christus aanloopt, loopt tegen het lichaam van Christus aan. Behoren wij zo tot Jezus' lichaam dat Hij als het Hoofd in de hemel Zich er niet voor hoeft te schamen?

Paulus gebruikt in 2 Kor. 2:14 en 15 nog een ander beeld. Hij wil daar echter hetzelfde mee zeggen als met dat beeld van het 'vijfde Evangelie', de levende brief van Christus, namelijk het leven van de gelovigen. Paulus noemt het 'een goede reuk verspreiden'. We lezen over 'de reuk van Zijn kennis', en een 'goede reuk van Christus'. En die reuk kan zelfs tot het leven of tot de dood leiden.

Dat verspreiden van de reuk van Christus is een heel mooie, maar vooral ook praktische omschrijving van onze taak als gemeente in deze wereld. De Bijbel spreekt ook wel over 'getuige-zijn' en dan denk je vaak in de eerste plaats aan woorden over God en Zijn dienst. Getuigen is echter veel breder, heel onze levensopenbaring heeft ermee te maken. Het gaat erom dat we een goede geur van Christus verspreiden (2 Kor. 2:15). Dat kan ook zonder woorden. Het gaat meer om een uitstraling van de geur van de kennis van Christus.

Een goede reuk van Christus

Die geur maakt iets openbaar, zegt vers 14. Die geur maakt openbaar wie Christus is. En u kunt die geur alleen verspreiden als u zelf Christus mag kennen. Het is immers de reuk van Zijn kennis, de kennis van Hem. Dat is niet een intellectuele kennis, maar omgangskennis, bevindelijke kennis. Wie met Hem omgaat - in die heerlijke geloofsverbondenheid met Hem - die verspreidt zonder het zelf te beseffen, de geur van Christus. Dan maak je onbewust iets openbaar van wie Christus is. Kent u de Heere Jezus als uw persoonlijke Zaligmaker, Die u van al uw zonden heeft verlost? Hebt u Hem lief met een liefde, die de kennis te boven gaat (Efeze 3:19)? Dan zal de reuk, die om je heen hangt, je openbaar maken. En zo ben je ten diepste 'het vijfde Evangelie' voor anderen.

Weet u trouwens hoe u aan die geur komt? Vers 15 zegt: "... het

is een goede reuk van Christus". Christus is de oorsprong van die geur. Van Hem komt het op ons. Het is heel goed mogelijk dat Paulus als Jood hierbij de offerdienst in de tempel in zijn gedachten had. De tempelgangers konden heel dicht bij de offers komen. In de tempel zag je hoe de reukoffers en de brandoffers in rook opgingen. Zo werd alles opgeruimd wat er vanwege de zonde tussen God en het volk als hindernis gekomen was.

Zoals de kleren van de mensen, die in de tempel bij het offer geweest waren er nog naar roken, zo verspreid je leven de geur van Christus, als je vanuit Zijn nabijheid anderen dient. Zo komen de geheimen van Goede Vrijdag en Pasen openbaar: dat door Zijn dood het leven is bereid. Je ziet iets van de algenoegzaamheid van Zijn offer aan het kruis voor onze zonden. Je krijgt Hem iedere dag nodig. Je leert je hoe langer hoe meer aan Hem overgeven. En dat is eigenlijk geloof: overgave aan Hem. De geur van Christus hangt om je heen. Iedereen merkt: er zit een luchtje aan je. De geur van heiligheid, van offerende liefde en bewogenheid. Dat geurtje heb je niet uit een parfumflesje zoals sommige mensen dat 'opdoen'. Dat is zogenaamd 'hun luchtje' en je ruikt het als ze voorbijgaan nog een uur in de wind.

Nee, het gaat hier om de geur van de kennis van Christus, de geur van de verborgen omgang met God vanuit een leven van toewijding. Die geur verspreidt je meestal onbewust. Toch merken anderen het. Het gaat er juist niet om dat je zelf wil opvallen of de aandacht op jezelf wil richten. Het gaat maar om één ding: de eer van God. En direkt daarmee verbonden: de redding van mensen. God heeft er immers Zijn eer aan verbonden om verloren mensen te redden. Daar gaf Christus Zijn bloed voor en daar gaf de Vader Zijn Zoon voor vanuit Zijn eeuwige zondaarsliefde.

Er staat ook duidelijk in vers 15: "Wij zijn Góde een goede reuk van Christus". Daar gaat het uiteindelijk om: om God! En dan leidt de vrucht op het werk ook tot dankbaarheid en aanbidding: "Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en de reuk van Zijn kennis openbaar maakt in alle plaatsen" (2 Kor. 2:14). Op de kinderclub en op de markt, op het sation of in het stadion, op school of op je werk, in het asielzoekerscentrum en noem maar op. Veel mensen worden door die geur van Christus aangetrokken en tot Christus getrokken.

Je moet er echter ook niet vreemd van staan te kijken als anderen heel negatief reageren en erdoor in opstand komen en op afstand van Christus. Dan is je leven en getuigenis helaas voor hen een 'reuk des doods ten dode' (2 Kor. 2:16). Al is het ten leven bedoeld! Voor wie het Evangelie verwerpt, zal het naar de dood voeren. De kanttekening bij de Statenvertaling wijst daar zo treffend op.

De bedoeling van het Evangelie is niet dat het iemand tot de dood voert, want het is een dienst tot het leven en een kracht van God tot zaligheid voor een ieder, die gelooft (Rom. 1:6). Dwars door alles heen loopt de menselijke verantwoordelijkheid. De kanttekening wijst er ook op dat degenen, die het Evangelie niet geloven, het door hun eigen moedwilligheid verwerpen en zo het oordeel van God over zich halen. Alleen op die manier wordt het 'een reuk des doods ten dode'.

Twee wegen

Is dat niet een aangrijpende zaak?! Natuurlijk in de eerste plaats voor jezelf, maar ook voor de mensen op de staat en de kinderen op de club en voor het tienerwerk. Bent u, ben jij voor hen het 'vijfde Evangelie', de levende en leesbare brief van Christus? In 2 Korinthe 2:16 schrijft Paulus dat er maar twee wegen zijn: naar de dood en naar het leven, zalig worden en verloren gaan. Als wij de goede geur van Christus verspreiden, kunnen mensen behouden worden, die anders verloren zouden gaan. Het zal voor hen een openbaring zijn dat er redding is door de Heere Jezus Christus. Zij zullen er meer over willen horen.

Wat heerlijk als je kinderen mag leren bidden en over de Heere Jezus vertellen. De Heere wil dat zelfs gebruiken om hun ouders belangstellend te maken naar het Evangelie. Door Gods genade mag je dan iets uitstralen wat ze aantrekt. En de Heere maakt Zijn Woord waar: "Zijn Naam zal zijn tot in eeuwigheid, zolang er de zon is, zal Zijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in Hem gezegend worden" (Psalm 72:17). De reuk van Christus, een reuk des levens ten leven!

Maar er zit ook een andere kant aan. Het kan ook voeren tot de dood. Voor degenen, die verloren gaan is de reuk van Christus toch een 'goede' reuk (vers 15)! Het ligt niet aan het Evangelie. Mensen verwerpen het. Ze stellen er geen belang in. Ze vinden het 'hier en nu' belangrijker. Ze horen wel over God, maar ze erkennen Hem niet als God en daarom vallen ze onder Zijn oordeel. Zo gaan ze verloren. Zo wordt God voor hen een verterend vuur (Hebr. 12:29).

Weet u welke mensen zich het meest hartgrondig afkeren? Die er vroeger bij opgevoed zijn en ermee gebroken hebben. Voor hen ruikt het Evangelie teveel naar hun vroegere kerkelijke achtergrond en wat je van de kerk allemaal niet mocht. Ze willen de vrijheid en ze weten niet dat wie niet door Christus is vrijgemaakt nog steeds een slaaf is van de zonde. Ze zijn dat ouderwetse gezeur zat en gaan zich bij het ruiken van de geur van Christus steeds feller verzetten. Wat erg! New Age mensen pakken nog sneller een folder over de Bijbel aan dan kerkverlaters, die bewust afstand hebben genomen.

Wat vreselijk om zo verloren te moeten gaan. Brandt uw hart niet van verlangen om het Woord door te mogen geven? Het is wat om te beseffen dat er mensen zijn, die verloren gaan! Geloof u dat zelf wel, dat er een eeuwige rampzaligheid is? Het strafgericht van God over degenen, die God niet kennen en die het Evangelie van de Heere Jezus ongehoorzaam zijn. Alle mensen hebben een eeuwigheidsbestemming. We mogen die vreselijke werkelijkheid van de hel niet verzwijgen. Als je zelf ooit iets hebt ervaren van je strafwaardigheid voor God door je zonden, zul je anderen ervoor waarschuwen. Dan laat je de scherpe kantjes niet van het Evangelie af. Paulus zegt in 2 Kor. 2:17: wij dragen het Woord van God niet te koop. Dat wijst erop dat je het niet verkwanselt of vervalst, dat je het niet aanpast aan de verlangens van de mensen. Je bent eerlijk.

Dan zijn we net zo bewogen als Jezus, Die weende over Jeruzalem (Luk. 19:41). De hardnekkigheid van Jeruzalem en het oordeel van

God daarover grijpt Hem aan. De Joden wijzen Hem af en verwijzen Hem naar de dood. En dan is Christus zo bewogen, dat Hij met diepe ontroering en tranen uitroept: "Och of gij ook bekendet, ook nog in deze dag, hetgeen tot uw vrede dient" (Luk. 19:42). Jezus is tot in het diepst van Zijn hart bewogen met de Joden als Hij het oordeel van God ziet losbreken over de verwerping van Hem. Zij merken Gods liefdevolle en genadige bemoeienis met hen niet op. Jezus is diep bewogen over het lot dat over hen komt.

Die bewogenheid met allen om ons heen, die God niet kennen, moeten wij ook hebben. Net als Paulus, die wenend zegt dat sommigen vijanden van het kruis van Christus zijn. Dat gun je toch niemand, dat hij of zij verloren zal gaan. Dan ben je bewogen met de ander. Je probeert je geduld te bewaren als mensen je woorden afwijzen. Je bidt: o God, wilt u dat harde hard nog verbreken. Je bent bereid om met iemand in gesprek te gaan, ook al is er nog geen interesse voor Gods Woord. Echt waar, 'het vijfde Evangelie' werkt heel wat uit. Leven en dood. Het kan van beslissende betekenis zijn of de andere vier ooit wel gelezen worden.

De bijbelse opdracht tot evangelisatie

De gemeente van Christus is een gouden kandelaar (Openb. 1:20). Een kandelaar geeft licht, als er ten minste voldoende olie in zit. Door het werk van de Heilige Geest verspreidt de kandelaar van de gemeente het licht van het Woord in de wereld. Dat gebeurt juist dan, als Christus in de gemeente aanwezig is (wandelt). Als de gemeenteleden geen licht verspreiden, moet de conclusie zijn dat de gemeenschap met de Heere Jezus ontbreekt. Laat ieder zichzelf maar eens afvragen hoe het zit met de persoonlijke verhouding tot Christus. Licht moet schijnen!

De opdracht tot evangeliseren vinden we op vele plaatsen in de Bijbel. Ik noem een paar teksten. Matth. 28:19: "Gaat dan henen, onderwijst al de volken..." Mark. 16:15: "Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen". Luk. 24:47: "En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem". Joh. 20:21: "Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden". Om nog één voorbeeld te noemen: Hand. 1:8: "Gijlieden zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde". Steeds blijkt weer dat de Heere Jezus in het verband van zo'n opdracht ook de Heilige Geest belooft. "Hij blies op hen en zeide ontvangt de Heilige Geest" (Joh. 20:22) en Hij sprak: "Gijlieden zult ontvangen de kracht van de Heilige Geest, die over u komen zal" (Hand. 1:8).

Er zijn wel mensen, die deze opdracht van Christus willen beperken tot de discipelen van toen of alleen maar de kring van de 12 apostelen. Dan zou Jezus in dat verband nooit kunnen zeggen: "Ik ben met u, al de dagen tot aan de voleinding der wereld" (Matth. 28:20). Opvallend is trouwens ook dat deze belofte gegeven wordt in het kader van het heengaan in de wereld. Het geldt dus niet alleen de discipelen van toen, maar ook van nu. Een discipel is een volgeling, een leerling van

Jezus. Nog steeds. 'Bent ook u een discipel, een discipel van de Heer'? Wat hindert u dan om goed van de Heere te spreken?

Hindernissen

"Ja", zegt u, "maar juist in de praktijk vind ik dat zo moeilijk." Theoretisch weten we het zo goed, maar zodra je als lid van de gemeente getrouw wil zijn aan deze roeping stuit je op legio problemen. Onze moderne cultuur stelt heel specifieke eisen aan het getuigen. De boodschap moet immers worden uitgedrukt in de taal en de denkwereld van de mensen, die we met het evangelie willen bereiken. Heel belangrijk is daarbij dat onze levenswandel ook ons getuigenis dekt en dat we 'levende brieven' van Christus zijn (2 Kor.3:2-3). Mensen zullen niet zo gauw accepteren wat we te zeggen hebben, als ze ons niet accepteren. De eerste 'Bijbel' waarmee een ongelovige in aanraking komt, zijn we zelf: het vijfde Evangelie! Wat een inzicht is er nodig in de wijze waarop mensen bereikt kunnen worden.

De gecompliceerdheid van onze samenleving met vele andere culturen en religies (allochtonen) stelt ons als gemeente van Christus voor heel wat problemen. Het grootste probleem bij het evangelisatiewerk is wel dat wij als gemeenteleden zelf vaak de grootste moeite hebben om duidelijk te maken wat we geloven, waarom we geloven en wat het in ons leven uitwerkt. Dat is wel de grootste hindernis. Ik zou u willen aanraden om te zorgen voor toerusting door bijbelstudie en gebed.

Het allerbelangrijkste is echter dat je zelf een tere, persoonlijke geloofsrelatie hebt met de Heere Jezus. Hij leert je door Zijn Geest wat je spreken moet. Juist het persoonlijk getuigenis is zo belangrijk in het evangelisatiewerk. De mensen moeten een stukje 'echtheid' kunnen proeven en merken dat je zelf ook leeft uit de kracht van het Evangelie. De functie van een 'wegwijzer' is echter alleen om de weg te wijzen en niet de aandacht op jezelf te richten. Als de mensen onder de indruk komen van onze ervaringen is er al principiëel iets mis. Het gaat er juist om dat er een verlangen komt om Christus te leren kennen. Mensen mogen nooit gebonden worden aan één bepaalde persoon, ook niet aan een evangelist. Ze moeten gebonden worden aan het Woord en aan de God van het Woord. Als je dat zelf nog niet bent, zou je dan wel een goede wegwijzer kunnen zijn?

De verantwoordelijkheid van de plaatselijke gemeente

Evangelisatie is geen hobby van een paar enthousiaste enkelingen, die deze taak vrijblijvend uitvoeren, maar een taak van de gemeente van Christus in deze wereld. Iedere christen is een getuige van Christus en als zodanig al betrokken bij evangelisatie. Het is vooral de plaatselijke gemeente, die haar leden moet stimuleren om actief te zijn in het getuigenis van Christus door hen erbij te betrekken en er voor toe te rusten.

De snelle uitbreiding van de eerste christelijke kerk is veroorzaakt door het spontane getuigenis en de goede levenswandel van de levende leden van de gemeente. Daar ging een enorme werfkracht vanuit. Hun levenswandel werd gekenmerkt door de trouw aan Gods gebod, uitkomend naar buiten in het onderlinge liefdebetoon. De belangeloze dienstvaardigheid riep op tot respect en werkte overtuigend. De trouw aan de Heere Jezus tot in de marteldood toe liet zien dat het niet maar om een bepaalde godsdienstige ideologie ging. Er was blijkbaar echte wederliefde

voor Iemand, Wiens liefde meer waard was dan het leven. Niet de georganiseerde actie of campagne, maar de levenspraktijk was het beste evangelisatiemiddel in de eerste eeuwen van de christelijke kerk.

En dat is het nog. Dat is de goedkoopste, de meest effectieve en wat toch het belangrijkste is, de meest bijbelse vorm van evangeliseren. Het bespaart tijd, vergaderingen en veel geld. En het is ook zo goed voor de gemeente zelf. Uiteraard zal het nodig zijn om de gemeente daarop te wijzen en in te onderwijzen vanuit de Schrift. Nodig is vooral ook het gebed om de Heilige Geest opdat er zekerheid mag zijn in het geloven en vrijmoedigheid om te getuigen. Het gaat er dus niet in de eerste plaats om dat er in de gemeente commissies zijn, die het voortouw nemen, maar dat de gemeente bestaat uit levende leden en dat alle levende leden in hun getuigenis en levenswandel iets van de liefde van Christus tot zondaren uitstralen.

De roeping van de gemeente blijkt allereerst in het gewone alledaagse leven. Onze levenswandel is het beste instrument. Het gaat niet in de eerste plaats om grootscheepse acties, maar om een toegewijd leven. Om een gesprek met burens, vrienden en collega's, de verstaanbaarheid van onze kerkdiensten, de geborgenheid van de gemeente en de overdracht van het geloof aan de jongere generatie. Het gaat om ons leven voor Gods aangezicht.

Zeker, een kerkverband kan er een commissie of deputaatschap voor oprichten om het een en ander te coördineren, een plaatselijke gemeente moet haar leden wijzen op de roeping en opdracht van Godswege, maar evangelisatie is niet in de eerste plaats het werk van speciaal daartoe aangestelde evangelisten, al is dat mooi als er 'vrijgestelden' voor dit werk zijn. Evangelisatie is in de eerste plaats de taak van ieder gelovige als een levend lid van de gemeente van Christus. Elke gelovige is een evangelist: òf je evangeliseert, òf je bent voorwerp van evangelisatie.

"Een kerk, die niet werft, sterft." Een levende gemeente is een getuigende gemeente, zoals Filadelfia, waar de kleine kracht werfkracht bleek te zijn en de Heere een geopende deur gaf (Openb. 3:8). Een niet getuigende gemeente is een dode gemeente, zoals Sardes, waar uiterlijk alles goed verliep, maar ze waren niet wervend bezig. Jezus zegt tegen haar: "Gij hebt de naam dat jij leeft, maar jij zijt dood" (Openb. 3:1). Niet voor niets noemt de Heere Jezus de zeven gemeenten in Klein Azië 'gouden kandelaren'. Dat betekent dat de gemeente tot taak heeft om licht te verspreiden in deze donkere wereld.

En bij het woordje 'gemeente' moet je niet alleen denken aan de kerk wereldwijd, maar vooral aan de plaatselijke gemeente: ieder lid op zijn of haar plaats en met zijn of haar gaven. Bij die plaatselijke gemeente kunnen de mensen dan ook terecht als er 'nazorg' nodig is. Een levende gemeente straalt iets uit. Waar je zelf uit leeft, wil je graag delen met anderen.

Christus is het Licht der wereld. De gemeente van Christus is dat ook. Jezus zegt: "Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen..." (Matth. 5:16). De gemeente is geroepen uit de wereld (1 Petr. 2:9) en gezonden in de wereld (Matth. 18:19). Zij zoekt het behoud van de wereld. Wij hebben een woord voor de wereld. De kerk en het christen-zijn zijn geen doel in zichzelf. De gemeente is er om God en tot de komst van Gods Koninkrijk. De pinsterstroom in Ezechiël 47 komt voort uit het heiligdom van

Gods eeuwig welbehagen, vloeit langs het altaar van de verdiensten van Christus, springt op vanonder de dorpel als een beeld van de gewilligheid van de Heilige Geest - het is dus een werk van de drieënige God - maar de pinksterstroom gaat door de bedding van de gemeente naar de dode volkerenzee. Bent u in die stroom al meegenomen? Bent u een levend lid van Christus en daarom ook van uw eigen plaatselijke gemeente? Dan zult u de blijde boodschap van het Evangelie niet voor uzelf willen houden, maar er anderen in laten delen.

Vriendschapsevangelisatie

Veel mensen hebben er moeite mee om juist met familie, vrienden of bekenden te spreken over de meest wezenlijke zaken van het leven, namelijk de verhouding tot God. Vaak komt die angst voort uit valse schaamte. Soms ook omdat je niet 'hoogmoedig' wilt overkomen, alsof jezelf beter bent dan de ander.

Als je eerlijk bent in je getuigenis zal daarin blijken dat je jezelf helemaal niet beter voelt dan de ander, maar even slecht als wie dan ook. Dat anderen je zwakheden zien, kun je relativiseren door te bedenken dat alle christenen 'zwakheden en gebreken' hebben. Toch zal juist een positieve liefhebbende en zelfverloochenende levenshouding anderen aantrekken. De omgang met ongelovigen doet daardoor juist nog meer een appèl op onze levenswandel.

Aan wie gaat de Samaritaanse vrouw het eerst vertellen wie de Heere Jezus is, nadat ze Hem gevonden heeft? Aan haar eigen dorpsgenoten, die haar leven kennen. Het zou toch vreselijk zijn als u wel zalig zou worden en iemand uit je eigen gezin of een collega met wie je hele dagen op hetzelfde bedrijf werkt, zou voor eeuwig verloren gaan! Vindt u het normaal dat u nooit één woord tot behoud van die persoon gezegd zou hebben? Het is zo belangrijk dat je op een liefdevolle manier spreekt over 'behouden worden door het werk van de Heere Jezus alleen' en wat het betekent om Hem door het geloof persoonlijk te kennen. Zo sprak de Samaritaanse vrouw tot haar dorpsgenoten.

Een veelzeggende statistiek

Wat ik hierboven noemde heeft duidelijk gevolgen voor de manier waarop we moeten evangeliseren. Het is heel belangrijk om binnen het evangelisatiewerk in het algemeen oog te hebben voor het opzoeken van mensen in hun eigen omgeving en het leggen van persoonlijke contacten. Dat blijkt telkens weer de beste basis te zijn voor het doorgeven van het Evangelie. Dat wordt ook duidelijk gemaakt aan de hand van een onderzoek, dat verricht is in Duitsland onder 14.000 mensen die later tot geloof zijn gekomen. Aan hen is onder anderen de vraag gesteld: "Wie of wat is er verantwoordelijk voor, dat u de weg tot Christus en Zijn gemeente gevonden hebt?" Het antwoord was als volgt: door evangelisatie-campagnes 0,5 %, door radio en televisieuitzendingen 0,5 %, door bezoekwerk van de kerk 1-2%, door uit zichzelf een samenkomst binnente lopen 2-3%, door kerkelijke activiteiten (jeugdwerk e.d.) 2-3%, door kerkelijk vormingswerk 4-5%, door contact met een predikant 5-6%. En nu komt het: door vrienden of familieleden meegenomen naar een samenkomst 75-90%.

Dat laatste noemen we 'vriendschapsevangelisatie'. Die methode is niet alleen voluit bijbels, maar blijkbaar werkt ze ook. Evangelisatie door levensstijl en spontaan getuigenis. Relaties

aangaan met ongelovigen, persoonlijk gesprek, hun vertrouwen winnen en overtuigen. Dat betekent dat veel tijd geïnvesteerd moet worden in natuurlijke contacten, anders kun je nooit het vertrouwen van de ander winnen. Dat vraagt tijd, geduld en nog eens geduld, maar vooral ook gebed. Gebed of de Heere opening voor gesprek en getuigenis wil geven. Gebed om de genade om in ons leven een voorbeeld te mogen zijn van wat het betekent om de Heere te mogen dienen en volgen. Juist het feit dat je met mensen een relatie opbouwt, geeft een heel goede mogelijkheid van 'nazorg'. De vragen, die er zijn, kunnen besproken worden en de trouw om iemand op te halen en mee te nemen, zorgt ervoor dat mensen minder snel afhaken.

De hoeveelheid informatie moet in het beginstadium niet te hoog liggen. Dan worden mensen overbluft en houden ze het voor gezien. Je moet niet teveel in één keer willen zeggen. Je moet niet mensen overspoelen met het Evangelie. Dat werkt meestal averechts. Niet het vele is goed, maar het goede is veel. Echte belangstelling voor de mensen is van eminent belang. De geloofwaardigheid van de boodschap wordt bij deze vorm van evangelisatie voor een groot deel bepaald door de geloofwaardigheid van de boodschapper. Vandaar dat onze levensstijl zo belangrijk is.

De apostel Paulus vraagt in dat hoofdstuk over 'de goede reuk van Christus', die we moeten verspreiden: "Wie is tot deze dingen bekwaam" (2 Kor. 2: 16)? Kunt u dat in eigen kracht? Nee! Kunt u iets uitstralen naar anderen toe, als er van binnen bij u geen liefde tot Christus brandt in uw hart? Voelt u hoe afhankelijk we zijn van de Heilige Geest? En hoe belangrijk het gebed hierbij is?! Wie is tot deze dingen bekwaam? Niemand! Maar ik wijs u op de Heere, die ons tot deze taak van het getuigen roept. We lezen in 2 Kor. 3:5: "Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God." Wat een troost. We behoeven het zelf niet op te brengen. We mogen het van de Heere verwachten. Door de omgang met Hem gaat ons leven geuren naar Christus. En in gemeenschap met Hem bent u dat 'vijfde Evangelie', dat de mensen eerst lezen, voordat ze de andere vier gaan lezen.

Gespreksvragen:

1. Hoe kun je zonder woorden, dus door je levenswandel, iemand winnen voor Christus (1 Petr. 3:1)? Denk ook aan de twee soorten gaven uit 1 Petrus 4:10-11. Moet iemand, die je wil winnen, niet bij het Woord uitkomen?

2. Hoe kan de Heere Jezus Zijn volgelingen het licht der wereld noemen (Matth. 5:14) terwijl Hij van Zichzelf zegt: Ik ben het Licht der wereld (Joh. 8:12)? Wat betekenen die beelden van het zout, de stad op de berg en het licht in Mattheüs 5: 14-16? Lees in hoofdstuk 4:23 op welke manier Jezus het Licht der wereld is.

3. Hoe moet je omgaan met familie en kennissen, die het 'raar' of 'ongepast' vinden als je op jonge leeftijd spreekt over je geloofsleven? Kun je in dat geval maar beter zwijgen?

4. Als het over vriendschapsevangelisatie gaat, kun je daar ook te krampachtig mee omgaan. Sommige christenen hebben voortdurend schuldgevoelens als ze mensen om zich heen niet hebben aangesproken. Hoe zou je het goede evenwicht hierin kunnen vinden? Betrek daarbij wat Paulus zegt over het feit dat God wel

eens dingen 'voorbereid', zodat je je kans op dat moment moet waarnemen (Efeze 2:10).

5. Hoe denkt u over het nadeel, dat kan ontstaan als veel mensen in de gemeente hun krachten geven voor het getuigenis naar buiten, namelijk, dat de gemeente naar binnen toe aan 'bloedarmoede' gaat lijden? Hoe kun je de beschikbare gaven evenwichtig verdelen?

6. Kun je helemaal niets betekenen in het evangelisatiewerk als je niet zeker bent van je eigen geloof? Wat denk je van folderen, werkjes begeleiden op de kinderclub en dergelijke? Kan een juf op school vertellen over de Heere Jezus als ze Hem niet persoonlijk kent? Wat belooft je als je belijdenis doet met betrekking tot het getuigen?

7. Paulus heeft het in 2 Korinthe 2:15-16 over het feit dat de 'reuk van Christus' zowel tot het leven als tot de dood kan voeren. Hoe moet je daarmee omgaan in het evangelisatiewerk? Wat zou de apostel bedoelen met de 'bediening des doods' en de 'bediening des Geestes'? Of: de 'bediening der verdoemenis' en de 'bediening der rechtvaardigheid'? Zie hiervoor 2 Korinthe 3:6-9.